

šperky v době úmrtí Sali B-ové v její držbě. Otázkou, zda skvosty, o něž jde, jsou v držení stěžovatelů, kteří držbu tu popírají, nižší soudy se nezabývaly. Uložily-li tedy bez vyšetření otázky držby stěžovatelům, aby šperky předložili soudnímu komisaři k odhadu a provedení soupisu, jde o nezákonnost.

Čís. 15790.

Odpovědnost za zranění při provádění manikury.

Důkaz zavinění a příčinné souvislosti.

(Rozh. ze dne 3. února 1937, Rv II 235/35.)

Žalobkyně byla v závodu žalovaného zraněna na prstě jeho zaměstnankyní Helenou N-ovou při provádění manikury. Žalobkyně tvrdí, že musila vyhledati lékařskou pomoc a že zranění bylo bolestivé, domáhá se na žalovaném náhrady škody. První soud žalobu zamítl. Odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody :

Žalovaný použil své zaměstnankyně při provádění objednaného díla (§ 1165 obč. zák.) a odpovídá za její zavinění podle § 1313 a) obč. zák. Jeho výtku, že se odvolací soud neobíral jeho zaviněním, není oprávněna. Žalobkyně spatřovala vinu pomocnice žalovaného Heleny N. na poranění prstu při provádění manikury v její nešikovnosti a nezkušenosti a v použití nedesinfikovaných přístrojů. První soud se zaviněním tím nezabýval a zamítl žalobu pro nedostatek příčinné souvislosti mezi prováděním manikury a zánětem prstu, protože žalobkyně neprokázala, že by k zranění nebylo došlo, kdyby jí N. nebyla řízla, a není vyloučeno, že si žalobkyně přivodila hnisavý zánět prstu jinak než při manikuře. Odvolací soud se při posuzování zavinění omezuje na to, že zjišťuje, že žalobkyně utrpěla poranění prstu při manikuře prováděné zaměstnankyní žalovaného. A v tom jest obsaženo zavinění při ošetření ruky. Žalobkyně, objednavši u žalovaného jako odborníka manikuru (ošetření rukou), měla nárok na to, aby ošetření to bylo provedeno odborně bez porušení její tělesné integrity. Vždyť zejména ženy dávají si ošetření ruce pro jejich vzhled a jistě by tak nečinily, kdyby musely počítati s tím, že budou následkem zranění po ošetření nositi ruce zavázané, nebo že se dostaví bolestné následky po zranění způsobeném při ošetření. Nelze proto souhlasiti s názorem, že nebezpečí zranění je risikem objednatelovým, právě naopak může objednatel u odborníka počítati se zachováním veškeré opatrnosti, s provedením odborného ošetření bez jakéhokoli zranění, t. j. s ošetřením řádným. Nezachová-li objednaný veškeru opa-

trnost a zraní-li objednatele, znamená to zavinění při provádění smlouvy. Jest ovšem možno, že by se zranění při manikuře mohlo státi bez zavinění, ale tu by musil objednaný odůvodniti a dokázati, že ho zavinění nestíhá (§ 1298 obč. zák.). O to se však žalovaný ani nepokusil a proto jest odpověden za neopatrnost své zaměstnankyně. Neprávem se napadá úsudek odvolacího soudu o tom, že jest příčinná souvislost mezi zánětem prstu a zraněním jeho při manikuře. Jest ovšem správné, že důkaz této souvislosti náležel poškozené, ale ten důkaz byl proveden tím, že žalobkyni byl poraněn prst při provádění manikury, čímž vzešla možnost infekce rány. Škůdce odpovídá i za hnisavý zánět zraněné části prstu vzniklý infekcí rány podle všeobecné zásady vyjádřené v § 134 tr. z., podle které škůdce odpovídá i za škodu vzešlou v důsledku nahodilých, přistouplých mezipříčin nebo nahodilých okolností, za nichž byl skutek proveden. Nedbalé nebo nedostatečné ošetření rány mohlo by přerušiti příčinnou souvislost jen tehdy, kdyby se stalo jen úmyslně, zlovolně, jinak však může toto ošetření se stanoviska občanského práva býti uváženo jen jako spoluzavinění škody (horších následků). Po té stránce však žalovaný nic neprokázal, ba ani nic určitého netvrdil. Zdatností Heleny N. není třeba se vůbec zabývati, když šlo o smluvní poměr mezi stranami a o zaměstnankyni žalovaného.

Čís. 15791.

Uznání dluhu a slib zaplacení lze podle okolností posuzovati i jako vzdání se námítky promlčení.

(Rozh. ze dne 3. února 1937, Rv II 246/35)

Proti žalobě na zaplacení zažalované pohledávky namítl žalovaný mimo jiné též její promlčení. Proti tomu uvedl žalobce, že se žalovaný námítky promlčení vzdal tím, že svůj dluh vůči žalobci opětovně uznal. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, nejvyšším soudem v otázce, o níž jde, z těchto

důvodů:

I když roku 1928 byla snad nějaká část dluhu promlčena podle § 1486 č. 1 obč. zák., správně posuzují nižší soudy opětovná prohlášení žalovaného, — k němuž žalobce ke konci každého roku poslal syna, aby s ním udělal pořádek, a jenž nenamítaje nic proti dluhu, prohlášoval jej za svůj dluh, který si sám zaplatí, a slíboval opětovně zaplacení, — jako výslovné uznání dluhu i jako vzdání se námítky promlčení pohledávky starší tří let. Uvedené prohlášení jest se zřetelem k jeho určitosti pokládati za vzdání se všech námitek proti pohledávce žalobcově, tedy i námítky promlčení, což jest přípustné i po nastalém promlčení (§ 1502 obč. zák.). Uznání to se stalo vůči synům žalobcovým, které posílal k žalovanému, aby s ním věc vypořádali, a nelze je proto pokládati za pouhé posly, ježto podle zjištěného stavu věci byli oprávněni přijmouti závazné prohlášení žalovaného.